

ČÁST PRVNÍ

OBECNÉ OTÁZKY TRESTNÍHO PRÁVA A PRÁVNÍ ÚPRAVY NA ÚSEKU ZBRANÍ A STŘELIVA

1. BLANKETOVÁ SKUTKOVÁ PODSTATA

Zvláštní část trestního zákoníku obsahuje některá ustanovení, která existují relativně samostatně a nezávisle na jiných součástech právního řádu, jako jeden příklad za všechny lze uvést trestný čin vydírání podle § 175 tr. zákoníku. Kromě toho však obsahuje zvláštní část trestního zákoníku ustanovení, která svého smyslu nabývají až ve spojení s právní úpravou obsaženou jinde než v trestním zákoníku. Příkladem této druhé skupiny je typicky **trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 tr. zákoníku**.

Přesnější členění nabízí literatura, která v rámci trestněprávních norem rozlišuje dispozice popisné, jež popisují znaky trestného činu, odkazovací, jež odkazují na konkrétní jinou normu, a blanketové, též blanketní, které odkazují na normu či normy určitého druhu; obdobně se ostatně třídí též skutkové podstaty na popisné, odkazovací a blanketové, též blanketní.¹ Trestné činy obecně nebezpečné, mezi něž se řadí i nedovolené ozbrojování, jsou charakterizovány mimo jiné tím, že často mají **blanketní dispozici**, kdy jako jeden z příkladů se uvádí právě § 279 tr. zákoníku a odkaz na právní předpisy o zbraních, střelivu či výbušninách.²

Pro nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku³ je trestný ten, kdo bez povolení vyrobí, sobě nebo jinému opatří nebo přechovává střelnou zbraň nebo její hlavní části nebo díly nebo ve větším množství střelivo nebo zakázaný doplněk zbraně. Trestem je odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí majetku.

Stejně se podle § 279 odst. 2 tr. zákoníku trestá ten, kdo uvede do střelbyschopného stavu znehodnocenou zbraň nebo na ní provede konstrukční změny směřující k jejímu uvedení do střelbyschopného stavu nebo na zbraň provede konstrukční

¹ NOVOTNÝ, O., ŠÁMAL, P., DOLENSKÝ, A., TOMÁŠEK, M. Kapitola II. Prameny trestního práva, jeho internacionalizace a europeizace a jeho výklad. In ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní právo hmotné*. 9. aktual. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2022, cit. dle aspi.cz, a NOVOTNÝ, O., ŠÁMAL, P. Kapitola IV. Trestný čin. In ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní právo hmotné*. 9. aktual. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2022, cit. dle aspi.cz.

² VOKOUN, R. Kapitola VII. Trestné činy obecně nebezpečné. In ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní právo hmotné*. 9. aktual. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2022, cit. dle aspi.cz.

³ Není-li uvedeno jinak, jsou všechny právní předpisy i judikatura v knize citovány dle aspi.cz.

změny směřující ke zvýšení její účinnosti, nebo kdo padělá, pozmění, zahluze nebo odstraňuje jedinečné označení střelné zbraně, které umožňuje její identifikaci.

Přísněji, tedy odnětím svobody na šest měsíců až pět let, se trestá ten, kdo bez povolení vyrobí, sobě nebo jinému opatří nebo přechovává výbušninu v množství větším než malém, zbraň hromadně účinnou nebo součástky, jichž je k užití takové zbraně nezbytně třeba [§ 279 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku], nebo bez povolení hromadí, vyrábí nebo sobě nebo jinému opatřuje zbraně nebo ve značném množství střelivo [§ 279 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku].

Ustanovení § 279 odst. 4 tr. zákoníku pak obsahuje kvalifikovanou skutkovou podstatu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 3, když přísněji (odnětím svobody na dvě léta až osm let) trestá spáchání činu uvedeného v odstavci 3 jako člen organizované skupiny [§ 279 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku], spáchání činu uvedeného v odstavci 3 ve větším rozsahu [§ 279 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku], nebo spáchání činu uvedeného v odstavci 3 za stavu ohrožení státu nebo za válečného stavu [§ 279 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku].

To, že je **§ 279 blanketovou skutkovou podstatou**, konstatoval několikrát výslovně i Nejvyšší soud: „Skutková podstata uvedená v § 279 tr. zákoníku je blanketní skutkovou podstatou. Nakládání se střelnými zbraněmi a střelivem a další činnosti či povinnosti s tím spojené upravuje především zákon o zbraních.“ (**NS 8 Tdo 1149/2018**; shodně viz **NS 8 Tdo 198/2021**). Není tedy pochyb o tom, že **uvažovat v praxi o vzniku trestněprávní odpovědnosti v souvislosti s § 279 tr. zákoníku není myslitelné bez zohlednění právní úpravy na úseku zbraní a střeliva, popř. na úseku nakládání s výbušninami**, což bude v dalších kapitolách rozvedeno podrobněji.

Banketová povaha trestného činu nedovolené ozbrojování dobře vynikne na již poněkud starším rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích (**KS v Českých Budějovicích 4 To 253/97**), v němž krajský soud částečně zrušil rozsudek prvostupňového soudu, a to ve výroku o vině nedovoleným ozbrojováním podle § 185 odst. 1 tehdejšího tr. zákona, a sám obžalovaného zprostil obžaloby v této části.

Příklad

Trestný čin nedovoleného ozbrojování měl podle okresního soudu spáchat obžalovaný tím, že „v přesně nezjištěné době zakoupil od nezjištěné osoby samonabíjecí pistoli zn. Walther model P 88 – 9 Compact ráže 9 mm P. A. K., kterou měl ve svém držení až do [konkrétního dne roku 1995] kdy byla zajištěna orgány policie při dopravní nehodě na železničním přejezdu ve vozidle.“ Krajský soud shledal v právních úvahách a závěrech prvostupňového soudu pochybení. Shrnul, že okresní soud sice dospěl k závěru o tom, že pro držení dané zbraně bylo třeba povolení, jehož existence u obžalovaného chyběla, učinil závěr o minimálně nepřímém úmyslu a shledal ve skutku nedovolené ozbrojování podle § 185 odst. 1 tehdejšího tr. zákona. Krajský soud však upozorňuje, že „[t]yto úvahy

by mohly obstát, pokud by věc byla posuzována v době účinnosti zákona č. 147/1983 Sb., o zbraních a střelivu, neboť za účinnosti tohoto zákona byla uvedená zbraň považována za zbraň nedovolenou (viz § 34 citovaného zákona). Je třeba poznamenat, že citovaný zákon byl účinný do 29. 2. 1996.“ **(KS v Českých Budějovicích 4 To 253/97)**.

Pouze velmi stručně připomeňme, že před současným zákonem o zbraních existoval **zákon č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních)**, který byl účinný od 1. 3. 1996 do 31. 12. 2002, a ještě před ním existoval právě zmíněný **zákon č. 147/1983 Sb., o zbraních a střelivu**. Ten byl účinný od 1. 4. 1984 do 29. 2. 1996. Ten skutečně ve svém § 34 vymezoval nedovolené zbraně, přičemž těmito nedovolenými zbraněmi byly mimo jiné zbraně, s výjimkou narkotizačních, konstruované nebo upravené k vystřelování chemických dráždivých nebo toxických látek a pyrotechnických složí, zbraně s tlumiči zvuku nebo se zařízením na osvětlování cíle [§ 34 odst. 1 písm. b) zák. č. 147/1983 Sb., o zbraních a střelivu]. Rovněž je třeba v dané souvislosti pro úplnost uvést, že střelivo 9mm P.A.K. jsou hlukové či zábleskové nábojky.

Krajský soud ve svém rozhodnutí připomněl, že jeden ze základních znaků § 185 odst. 1 tr. zákona [srov. dnes § 279 odst. 1 tr. zákoníku] je definován jiným právním předpisem, kterým v době spáchání činu byl zákon č. 147/1983 Sb., o zbraních a střelivu, v době rozhodování jím byl zákon č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), (srov. dnes aktuální zákon o zbraních), proto **tato zvláštní úprava musí být považována za součást ustanovení trestněprávního a musí být vnímána nedělitelně a jednotně**. Krajský soud dále připomínal § 16 odst. 1 tr. zákona (srov. dnešní § 2 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější).

Podle krajského soudu je mimotrestní norma, která vyplňuje blanketní dispozici, součástí souhrnu trestněprávních norem, který je rozhodující pro posouzení trestnosti. Doslova krajský soud konstatoval, že „zákon o zbraních a střelivu [z roku 1995, srov. dnes aktuální zákon o zbraních] vymezující pojem střelné zbraně, tedy zbraně, k jejímuž držení a nošení je třeba povolení, je z hlediska výkladu zákona součástí ustanovení § 185 odst. 1 tr. zák. [srov. dnes § 279 odst. 1 tr. zákoníku], a z tohoto pohledu je třeba jej chápat v nedílné jednotě s tímto trestněprávním ustanovením jako trestněprávní normu rozhodující pro posouzení trestnosti činu, to pochopitelně ve spojení s dalšími zákonnými ustanoveními. To ve svém důsledku znamená, že změna zákona o střelných zbraních a střelivu, k níž došlo právě zákonem č. 288/1995 Sb., musela nalézt svůj odraz i v právních úvahách z pohledu ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. [srov. dnes § 2 odst. 1 tr. zákoníku]. V době spáchání činu, kdy platil zákon č. 147/1983 Sb., by posuzovaný čin vykazoval znaky

skutkové podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. a v tomto smyslu by obstály úvahy soudu prvního stupně. V době, kdy věc okresní soud posuzoval, však již měl právě z hlediska § 16 odst. 1 tr. zák. [srov. dnes § 2 odst. 1 tr. zákoníku] vážit, zda pro obžalovaného není příznivější aplikovat ustanovení § 185 odst. 1 tr. zák., ve spojení s nyní účinným zákonem o střelných zbraních [tj. tehdy účinným zákonem z roku 1995]. V těchto souvislostech je pak nutné zdůraznit, že posuzovaná zbraň již nemůže být, a to počínaje účinností zákona o střelných zbraních č. 288/1995 Sb., tj. dnem 1. 3. 1996, považována za zbraň podléhající registraci (srov. ustanovení § 17 odst. 1 písm. c/ citovaného zákona). Jde totiž o plynovku dovoleného výrobního provedení, jejíž konstrukce vylučuje použití kulového náboje nebo náboje s hromadnou střelou. Tento závěr je podložen odborným vyjádřením Policie ČR, Správy Jihočeského kraje, odboru kriminalistické techniky a expertiz České Budějovice, z něhož bez důvodných pochybností vyplývá, že posuzovaná samonabíjecí pistole německé výroby je schopna střelby nábojky bez obsahu klasické pevné střely, její konstrukce nedovoluje střelbu náboji s obsahem pevných klasických střel. To ostatně vyplývá i ze zjištění, že v hlavní uvedené plynovky je přepážka (je patrná při pečlivější prohlídce zbraně). Vlastnictví takové zbraně může fyzická osoba nabýt, je-li starší osmnácti let a má způsobilost k právním úkonům (srov. § 18 téhož zákona). Uvedené skutečnosti v konečném důsledku znamenají, že podle nynější právní úpravy (účinné již v době rozhodování soudu prvního stupně) nebylo možné posoudit předmětný skutek jako trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. [srov. § 279 odst. 1 tr. zákoníku], ani jako odpovídající přestupek. Při respektování shora uvedených zásad charakterizujících výklad ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. [srov. § 2 odst. 1 tr. zákoníku] pak nebylo možné činit jiný závěr, než že nynější právní úprava je pro obžalovaného příznivější, takže je třeba ji aplikovat. Již soud prvního stupně měl tedy v případě druhého skutku [...] obžalovaného obžaloby zprostit.“ (**KS v Českých Budějovicích 4 To 255/1997**).

Pro úplnost ještě dodejme, že podle aktuální právní úpravy je pojem **expanzní zbraň** definován jako **palná zbraň, jejíž konstrukce vylučuje použití kulového náboje nebo náboje s hromadnou střelou** (příloha 1 část první bod 5 zák. o zbraních). Expanzní zbraň, která splňuje požadavky na dovolené výrobní provedení stanovené prováděcím právním předpisem, je dnes zbraní kategorie C-I [§ 6a písm. b) zák. o zbraních] a lze ji nabývat, držet nebo nosit za podmínek stanovených v § 14a zák. o zbraních. Expanzní zbraň, nejde-li o dovolené výrobní provedení, které stanoví prováděcí právní předpis, je zbraní kategorie A-I [§ 4a písm. a) bod 4 zák. o zbraních], jde tedy o zakázanou zbraň a je možno ji nabývat, držet nebo nosit na základě udělení výjimky podle § 11a zák. o zbraních.

Doporučení

Jakkoliv se jedná o judikát staršího data, jsou **závěry o nedělitelnosti a jednotnosti speciální právní úpravy a trestněprávního ustanovení § 279 tr. zákoníku plně aplikovatelné i v současné právní praxi.**

2. KATEGORIE ZBRANÍ

Příklad

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného, jenž byl uznán vinným přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tak, že v přesně nezjištěnou dobu od měsíce července 2017 do (již konkrétně specifikovaného) dne v únoru 2020, ačkoliv nebyl držitelem žádného oprávnění k držení zbraní a střeliva, si opatřil a na konkrétně specifikovaném místě přechovával zbraně a jejich hlavní části, a to „1) střelby neschopný univerzální kulomet vz. 59L ráže 7,62 mm, složený z více zbraní, výrobní číslo [...] vyznačené v zadní části pouzdra závěru shora (původně znehodnocený), za uzávěrem pouzdra závěru vyznačeného č. [...], na pouzdře spušťačla vyznačeného č. [...], na nosiči závorníku vyznačeného č. [...], na zadní stěně skluzavky č. [...], který má znehodnocenu pouze hlaveň pevně spojenou s varem s pouzdrem závěru, jehož částí – pouzdro závěru po úpravě a nosič závorníku, jsou podle § 3 odst. 2 a § 4 písm. a) bod 1. [zák. o zbraních] hlavními částmi zbraně kategorie A, neboť se jedná o hlavní část vojenské samočinné zbraně (kulometu), 2) torzo tankového kulometu DT-29 ráže 7,62x54R ("7,62-mm tankový pulemjet systému Degtjarjova") sestava hlaveň a pouzdra závěru výrobního č. [...], kdy právě hlaveň a pouzdro závěru jsou hlavními částmi zbraně kategorie A podle § 3 odst. 2 a § 4 písm. a) bod 1. [zák. o zbraních] neboť se jedná o hlavní část vojenské samočinné zbraně (kulometu).“ (**NS 8 Tdo 1231/2021**).

Tento příklad dobře ilustruje neoddělitelnost v zásadě správněprávní úpravy na úseku zbraní a střeliva⁴ a trestního zákoníku, což je přirozeným důsledkem blanketové povahy nedovoleného ozbrojování podle § 279 tr. zákoníku (viz předchozí kapitola).

V první řadě je tedy nutno zmínit pojem **kategorie zbraní**, o nichž se v popisu daného skutku hovoří. Podle § 2 odst. 1 zák. o zbraních se zbraní rozumí střelná zbraň uvedená v kategoriích zbraních, přičemž druhy zbraní a střeliva jsou vymezeny v příloze č. 1 zák. o zbraních. Podle § 3 odst. 1 zák. o zbraních se zbraně a střelivo

⁴ Vlastní výklad této právní úpravy včetně přesného popisu toho, které zbraně jsou řazeny do které kategorie, není cílem této publikace a zájemce lze odkázat jednak na vlastní text zákona, jednak na literaturu zaměřenou právě na tuto právní úpravu, zejména aktuální BARTOŠEK, J., BAČKOVSKÁ, M. *Zbraně a střelivo*. Praha: C. H. Beck, 2021.

rozdělují na: a) zakázané zbraně a zakázané střelivo, kterými jsou zbraně kategorie A a zbraně kategorie A-I, b) zbraně podléhající povolení, kterými jsou zbraně kategorie B, c) zbraně podléhající ohlášení, kterými jsou zbraně kategorie C a zbraně kategorie C-I, d) ostatní zbraně, kterými jsou zbraně kategorie D, a e) střelivo, které není zakázané a pro které se zavádí legislativní zkratka „střelivo“.

Tato kategorizace doznala podstatných změn v roce 2021, kdy nabyl účinnosti zákon č. 13/2021 Sb. Do té doby (tj. před 30. 1. 2021) znal zákon o zbraních méně kategorií zbraní a ty také byly vymezeny částečně odlišně. Většina judikátů z období účinnosti současného trestního zákoníku tak přirozeně pracuje právě s touto někdejší kategorizací a výjimkou není ani judikát shora citovaný. V té době tedy § 4 písm. a) bod 1 stanovil, že **zbraní kategorie A** jsou zbraně vojenské, včetně odpalovacích zařízení, s výjimkou pušek, pistolí a revolverů, ověřených pro civilní použití, pokud podléhají ověřování podle zvláštního právního předpisu. Zároveň příloha 1, část první, bod 17 definovala vojenskou zbraň jako střelnou zbraň určenou k vedení námořní, letecké nebo pozemní války. V současnosti již zákon o zbraních ve své příloze vojenskou zbraň nijak nedefinuje a jeho § 4 ji neřadí mezi zbraně kategorie A. Pro úplnost však podotkneme, že konkrétně kulomet by jakožto zbraň samočinná zjevně spadal mezi zbraně této kategorie i dnes, a to podle současného § 4 písm. a) bod 2 zák. o zbraních.

Dalším klíčovým ustanovením zákona o zbraních, na které se shora odkazuje, je § 3 odst. 2 zák. o zbraních, podle něhož **zbraněmi zařazenými do kategorií A až D se rozumí též hlavní části zbraní, jejichž součástí tyto hlavní části jsou nebo mají být**, a na nakládání s hlavní částí zbraně se použijí ustanovení o nakládání se zbraní příslušné kategorie obdobně. Pokud nás zajímá, co jsou hlavní části střelné zbraně, musíme opět nahlédnout do zákona, který ve znění platném a účinném obsahuje v příloze 1 části první bod 23 tento taxativní výčet: a) hlaveň, jíž se rozumí také vložná hlaveň a vložná nábojová komora, pouzdro zbraně, jímž se rozumí tělo zbraně, rám revolverové zbraně a pouzdro závěru, včetně horní a dolní části děleného pouzdra závěru, c) válec revolverové zbraně, d) závěr, jímž se rozumí také závorník a nosič závorníku, a e) tlumič hluku výstřelu⁵. Před účinností zákona č. 13/2021 Sb. byly v tomto ustanovení hlavní části střelné zbraně vymezeny poněkud stručněji, a sice jako hlaveň, vložná hlaveň, vložná nábojová komora, rám, válec revolveru, pouzdro závěru nebo tělo a závěr.

⁵ Tlumič hluku výstřelu je dnes podle § 6 písm. d) zák. o zbraních zbraní kategorie C. V minulosti byl řazen mezi zakázané doplňky zbraní, tedy zbraně kategorie A. V té době se problematice tlumiče v kontextu trestného činu nedovoleného ozbrojování věnoval MATOCHA, J. Tlumič tlumič? – procesní aspekty při dokazování. *Státní zastupitelství*. 2019, č. 2, s. 44 a násl., cit. dle aspi.cz. Na tento článek lze odkázat i v současnosti, a to samozřejmě s přihlédnutím ke zmíněné změně kategorizace tlumiče.

Zároveň je ze shora citovaného judikátu dobře patrné, jak úzce je dovozování trestní odpovědnosti u nedovoleného ozbrojování spojeno s **technickou stránkou věci**. Pojmy jako např. hlavní části střelné zbraně jsou v zákoně definovány. Podobně třeba i shora užitý pojem **samočinná zbraň** je v zákoně o zbraních definován, a sice jako palná zbraň, u níž se opětovné nabití děje v důsledku předchozího výstřelu a u které konstrukce umožňuje více výstřelů na jedno stisknutí spouště (příloha 1 část první bod 12 zák. o zbraních). Naopak pojmy jako nosič závorníku nebo pouzdro závěru sice zákon používá, avšak nedefinuje, a některé jiné pojmy se v něm vůbec nevyskytují, jako např. v judikátu zmíněná skluzavka. Tyto pojmy nacházíme vymezené zejména v odborné literatuře, kdy např. nosič závorníku je „součástí závěru, od které je odvozen uzamykací a odemykací pohyb závorníku (zpravidla u samočinných zbraní)“⁶.

Shora byla pozornost zaměřena na zbraně kategorie A. Jinou ze zákonných kategorií jsou **zbraně kategorie B**, neboli zbraně podléhající povolení [§ 3 odst. 1 písm. b) zák. o zbraních]. Mezi zbraně kategorie B patří např. krátké opakovací nebo samonabíjecí zbraně [§ 5 písm. a) zák. o zbraních] či krátké jednoranové nebo víceranové zbraně pro střelivo se středovým zápalem [§ 5 písm. b) zák. o zbraních].

Příklad

Nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku bylo shledáno v tom, že dovoatel „v přesně nezjištěném období trvajícím do [specifikovaného dne v roce 2016] v [specifikovaném bytě] neoprávněně přechovával šestiranový revolver typu Velodog Hammerless, výrobní číslo [...], ráže 5,75 mm Velodog, který je zařazen do kategorie zbraní B podle [zák. o zbraních], a dále 21 ostrých nábojů ráže 40 Smith & Wesson a 3 ostré náboje ráže 9 mm Browning Court, přičemž k nákupu uvedené střelné zbraně neměl povolení příslušného inspektorátu zbraní a střeliva, a nebyl ani držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny či zbrojní licence či obdobného dokladu opravňujícího k přechovávání střelné zbraně a střeliva podle [zák. o zbraních].“ (NS 11 Tdo 502/2020).

Jedná se tedy o další příklad praktické aplikace § 279 tr. zákoníku, tentokrát se týká zbraně kategorie B. Důležité je upozornit, že **Nejvyšší soud uvedl, že již nepovolené přechovávání této jedné zbraně samo o sobě (tedy bez ohledu na zmíněné střelivo) naplňuje objektivní stránku § 279 odst. 1 tr. zákoníku, a skutečnost, že revolver nebyl střelbyschopný z jiného důvodu než jeho znehodnocení trestní odpovědnost nevylučuje**; za zcela irelevantní označil Nejvyšší soud otázku, od koho obviněný zbraň získal (NS 11 Tdo 502/2020).

⁶ PLANKA, B., TŮMA, P. Názvosloví. In PLANKA, B. a kol. *Kriminalistická balistika*. 2. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2023, s. 536.

Doplňme, že byť zákon o zbraních **revolver** nedefinuje [na rozdíl od odborné literatury, podle níž je to „opakovací krátká střelná zbraň s otáčivým válcem s nábojovými komorami, které se mezi jednotlivými výstřely natáčejí do osy vývrtu hlavně; revolyery mívají 5–8 (nejčastěji 6), ale i více nábojových komor“⁷], z přílohy 1 části první bod 14 zák. o zbraních lze snadno dovodit, že je **opakovací zbraní**, neboť ta je definována jako palná zbraň se zásobníkem nebo jiným podávacím ústrojím, u níž se opětovně nabití děje v důsledku ručního ovládní závěru nebo mechanického otočení revolverového válce. **Krátkou zbraní** je podle přílohy 1 části první bod 10 zák. o zbraních palná zbraň, jejíž délka hlavně nepřesahuje 300 mm nebo jejíž celková délka nepřesahuje 600 mm.

Hovoříme-li o kategoriích zbraní, je v daném judikátu jistě zajímavá argumentace obviněného. Znalec totiž v předmětné věci dospěl k závěru, že zbraň je ve špatném stavu, nekompletní a neschopná střelby, dlouhodobě nepoužívaná, o nábojích uvedl, že jsou střelbyschopné. Znalec konstatoval, že jde o zbraň kategorie B. Obviněný tvrdil, že soudy neřešily otázku, zda nejde o zbraň historickou (**NS 11 Tdo 502/2020**). Podle § 7 písm. a) zák. o zbraních jsou **historické zbraně** zbraněmi kategorie D a podle přílohy 1 části první bod 22 zák. o zbraních jsou historickou zbraní mimo jiné všechny střelné zbraně vyrobené do 31. 12. 1890, jejichž všechny hlavní části zbraně byly vyrobeny do 31. 12. 1890.

Obviněný tvrdil, že zbraň dostal jako dar s tím, že jde o historickou zbraň, a netušil, že je k jejímu držení třeba povolení. Jelikož jsou podobné zbraně nabízeny jako historické zbraně, nemohl prý jako laik zjistit, zda byl revolver vyroben do roku 1890 nebo po tomto roce, soudy podle něj nezskoumaly, zda nejde o právní omyl podle § 19 tr. zákoníku. Nejvyšší soud doslova říká, že tvrzení obviněného, že revolver dostal darem od svého otce s ubezpečením, že jde o starou a nefunkční zbraň, a proto se jako laik domníval, že na ni se povolení k jejímu držení nevztahuje, nemění nic na tom, že tuto neoprávněně přechovával. Naopak v tomto směru není bez významu skutečnost, že se obviněný zbraněmi blíže zabýval a sbíral je, což vyplynulo z dokazování. Podle odvolacího soudu bylo tedy možno důvodně očekávat, že si ověří, za jakých podmínek lze danou střelnou zbraň držet. Pokud tak neučinil, musel počítat s tím, že je třeba ji registrovat a že k jejímu držení je třeba nějaké formy povolení. Konkrétně k problematice právního omylu Nejvyšší soud připomněl, že pouhá nevědomost o trestnosti činu nepostačuje, a **konstatoval, že je všeobecně známo, že k pořízení zbraně a střeliva se vyžaduje zbrojní průkaz, obviněný držitelem zbrojního průkazu ani licence nebyl, přechovávání revolveru a střeliva za této situace svědčí o tom, že si musel být vědom protiprávnosti takového stavu (NS 11 Tdo 502/2020).**

⁷ Tamtéž, s. 524.